

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **J. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Ivem Nejezchlebem
sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018, č. j. 25449-3/2018-900000-311

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci bylo 30 platebními výměry vydanými Celním úřadem Břeclav dne 5. 2. 2002, které nabyly právní moci dne 14. 3. 2002, a dále 23 platebními výměry vydanými Celním úřadem Břeclav dne 14. 2. 2003, které nabyly právní moci dne 25. 3. 2003, předepsáno penále za pozdní úhradu splatných částek cla a DPH v celkové výši 3 619 376 Kč. Za účelem zajištění těchto daňových pohledávek, které nebyly dobrovolně uhrazeny, zřídil Celní úřad Břeclav rozhodnutím ze dne 25. 9. 2008, č. j. 9805-3/08-021100-021 zástavní

právo k nemovitostem ve vlastnictví žalobce specifikovaných blíže v tomto rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 9. 1. 2009. Exekučním příkazem ze dne 12. 5. 2015 pod č. j. 73460-2/2015-530000-42 byla vůči žalobci nařízena daňová exekuce srážkami ze mzdy a z jiných příjmů k zaplacení nedoplatku na penále v aktuální výši 3 095 788,13 Kč. Návrhem ze dne 30. 1. 2018 se žalobce domáhal zastavení daňové exekuce, z důvodu, že daňová exekuce porušuje zásadu ne bis in idem zakotvenou v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, a v souvislosti s tím požadoval též zrušení zástavního práva k nemovitostem. Celní úřad pro Jihomoravský kraj rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018, č. j. 22857-7/2018-530000-42, návrh na zrušení zástavního práva zamítl z důvodu potřeby zajištění trvajících nedoplatků s tím, že zároveň nenastala žádná z okolností vedoucí k zákonnému zániku zástavního práva dle § 1 376 a 1 377 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Proti tomu podal žalobce odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 7. 6. 2018 č. j. 25449-3/2018-900000-311 podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“) s přihlédnutím k § 170 d. ř. zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí obsahu žaloby

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a právní názor žalovaného vycházející z úvahy rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Afs 77/2014-76, za nesprávný. Výklad Nejvyššího správního soudu, který rozlišuje z hlediska porušení zásady ne bis in idem mezi právní úpravou penále podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006“), o kterém tvrdí, že nemá povahu sankce za správní delikt, a podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1. 1. 2007 (dále jen „ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007“), o kterém tvrdí, že má povahu sankce za správní delikt, je politicky motivovaný a účelový ve prospěch státu. Penále podle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 má povahu sankce za správní delikt podle každého odborného komentáře a důvodové zprávy, které byly vydány k tomuto ustanovení v období do 31. 12. 2006, jakož i podle rozhodovací praxe správců daně a soudů, které podle tohoto ustanovení rozhodovaly. Dle žalobce je na penále třeba aplikovat čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neboť má povahu trestní sankce, byť sui generis. Daňové řízení a trestní stíhání pro skutek spočívající v nesplnění povinnosti tvrzení jsou řízeními o totožném skutku; žalobce již byl za tento skutek potrestán pravomocným odsuzujícím rozsudkem, přičemž uložený trest vykonal. Mezi daňovým řízením, v němž byla žalobci uložena sankce (penále) a trestním řízením, ve kterém byl žalobce odsouzen, neexistovala úzká věcná a časová souvislost. Předmětná řízení sledovala samostatný vývoj a stala se konečnými v odlišné okamžiky a soud rozhodující v trestním řízení nepřihlédl k sankci (penále), která byla daňovému subjektu uložena v daňovém řízení a Celní úřad v Břeclavi v daňovém řízení nepřihlédl k trestnímu řízení a uloženému trestu. Orgány se vzájemně neinformovaly o průběhu daňového a trestního řízení a případných trestech, které v těchto řízeních žalobci uložily. Celní úřad v Břeclavi se ve svém rozhodnutí nezabýval tím, zda mezi daňovými řízeními a trestním řízením existovala nebo neexistovala úzká věcná a časová souvislost, a to právě s ohledem na svůj nesprávný právní názor o tom, že penále podle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 nelze považovat za sankci za správní delikt, jejímž uložením by mohla být porušena zásada ne bis in idem.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí s tím, že námitky směřující do napadeného rozhodnutí jsou shodné s námitkami uplatněnými v odvolání, se kterými se vypořádal právě v odůvodnění svého rozhodnutí (zejména na straně druhé až páté). O řádném přezkoumatelném odůvodnění závěrů žalovaného svědčí rovněž skutečnost, že žalobce s přijatými závěry v rozhodnutí v žalobě polemizuje. Žalovaný znovu zdůrazňuje, opírá se o úvahy rozšířeného senátu obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Afs 77/2014-76, že v daném případě nedošlo k dvojímu trestání za totéž jednání (míněno jednou ze strany správních orgánů a podruhé ze strany orgánů činných v trestním řízení). Institut penále zakotvený v § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006, nemá trestní povahu, zásada ne bis in idem se proto neuplatní a tudíž nebrání vymáhání daňového nedoplatku na penále, jehož úhradu má zajišťovat zřízení zástavní právo na nemovitostech. Právní názory na povahu úroku z prodlení (penále) zaujaté Nejvyšším správním soudem sice nejsou ex lege závazné, jelikož však tato sporná otázka byla Nejvyšším správním soudem již vyřešena, není žádný důvod s ohledem na právní jistotu a legitimní očekávání se od těchto přijatých závěrů jakýmkoli způsobem odchýlovat.

IV. Replika žalobce

4. Žalobce v podané replice znovu zopakoval, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že penále dle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006, nemá povahu sankce. Dle něj nelze toto penále srovnávat s úrokem z prodlení dle § 63 ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007 hned z několika důvodů. Pokud by totiž zjišťování povahy úroku z prodlení (jak bylo vyloženo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Afs 77/2014-76) mělo vliv na posuzování penále dle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006, pak by působilo rektroaktivně. Výše penále dosahuje navíc několikanásobku úroku z prodlení, jeho účelem je tedy zjevně exemplárně potrestat plátce daně za neplnění daňových povinností, nikoliv v paušální výši nahradit újmu způsobenou státnímu rozpočtu v důsledku prodlení při úhradě daně. Úrok z prodlení dle § 63 ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007 nemá s penále dle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 nic společného, neboť neobsahuje slovo penále a obsahově zní odlišně, navíc penále je od roku 2007 upraveno samostatně v § 37b ZSDP, které dle Nejvyššího správního soudu povahu trestní sankce má, a právě sem bylo penále dle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 podle žalobce přetransformováno.

V. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jedná se o žalobu přípustnou. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
6. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud tedy přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předmětem sporu mezi stranami je otázka, zda zřízení zástavní právo na nemovitostech žalobce, které má zajišťovat úhradu předmětného daňového nedoplatku, a sice penále z prodlení, porušuje zásadu ne bis in idem, spočívající v zákazu opakovaného trestání za stejné jednání.

8. V souvislosti s tím je nutné nejprve posoudit povahu penále z prodlení dle § 63 ZDSP ve znění účinném do 31. 12. 2006, tedy to, zda se jedná o trest ve smyslu č. l. 40 odst. 5 Listiny a č. l. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
9. Podle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 platilo, že nezaplatí-li daňový dlužník splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti, je v prodlení (odstavec 1). V odstavci 2 citovaného ustanovení pak bylo stanoveno, že za každý den prodlení se počítá penále počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to od původního dne splatnosti. Daňový dlužník je povinen zaplatit za každý den prodlení penále ve výši 0,1 % z nedoplatku daně. Nedoplatky na poplatcích a příslušenství daně se nepenalizují. Penále stanovené podle tohoto ustanovení se uplatní nejdéle za 500 dnů prodlení; za každý další den prodlení se uplatní penále ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné v první den kalendářního čtvrtletí.
10. Podle § 63 ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007 byl daňový dlužník v prodlení, nezaplatil-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Vznikla mu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Výše úroku z prodlení odpovídala ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatnil nejdéle za 5 let prodlení.
11. Podle § 37b odst. 1 ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007 vznikla daňovému subjektu povinnost uhradit penále z částky dodatečně vyměřené daně nebo z částky dodatečně snížené daňové ztráty, tak, jak byla stanovena oproti poslední známé daňové povinnosti, ve výši: a) 20 %, je-li daň zvyšována, b) 20 %, je-li snižován odpočet daně nebo nárok na vrácení daně, nebo c) 5 %, je-li snižována daňová ztráta.
12. Povinnost platit penále z prodlení, tak jak je zachyceno v § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006, vzniká daňovému dlužníkovi přímo ze zákona, nezakládá ji správce daně vydáním platebního výměru. Platební výměr má jen charakter deklaratorního rozhodnutí, jímž správce daně sděluje daňovému dlužníkovi předpis penále, jež tu v důsledku jeho prodlení s uhrazením daňové povinnosti v určité výši k určitému datu ex lege existuje. Přitom je vždy příslušenstvím daně a sleduje tak její osud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2006, č. j. 1 Afs 16/2005-63). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu představuje penále podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2006 sankci za porušení „primární“ povinnosti, již je povinnost zaplatit daň řádně a včas (srov. rozsudek ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 159/2005 - 43, publikovaný pod č. 1889/2009 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011-82 pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že přestože v sobě penále zahrnuje funkci preventivní a částečně i represivní a odstrašovací, jeho základní funkcí je právě paušalizovaná náhrada eventuální škody, jež by státu mohla vzniknout zpožděním daňových příjmů, a proto jej nelze chápat jako sankci za správní delikt či trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud znovu zdůraznil, že předpis penále je deklaratorním rozhodnutím; při jeho stanovení není finančním orgánům dán prostor pro správní uvážení, zda penále v posuzovaném případě uloží, případně v jaké výši. Nejvyšší správní soud tedy ve své judikatuře vyjádřil jednoznačný závěr, že penále nelze chápat jako sankci za správní delikt, tudíž při jeho stanovení nelze aplikovat zásady trestního práva hmotného. K tomuto ostatně shodně dospěl též Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2011, č. j. 9 Afs 27/2011-68. Vzhledem k tomu nelze přisvědčit žalobci v jeho

námítce odklonu od ustálené rozhodovací praxe spočívající v aplikaci penále dle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 jakožto sankce za správní delikt, jelikož je zjevné, že je tomu právě naopak.

13. Institut penále obsažený v § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 je nutno vnímat jako kombinaci penále (sazba za prvních 500 dnů prodlení) a úroku z prodlení (penále se počítalo za každý den prodlení a po 500 dnech se určovalo výpočtem z diskontní sazby České národní banky). Zásadně se jednalo o roční úrok ve výši 36,5 %, jindy 18,25 %. Nutno připustit, že v některých případech dosahoval výše až 73 % p. a., ovšem ani tak nemá toto penále likvidační a lichvářskou povahu (tedy není nepřiměřené). Jeho funkcí je totiž v první řadě daňové subjekty motivovat k řádnému a včasnému placení daní, další funkcí pak paušalizovaná náhrada eventuální majetkové újmy státu způsobené zpožděním ve splnění daňové povinnosti. K tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 159/2005-43.
14. Novelizací ZSDP na základě zákona č. 230/2006 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2007 k rozdělení institutu penále na úrok z prodlení (úprava ponechána v § 63) a penále (samostatně upraveno v § 37b). Zatímco institut penále uvedenou změnou získal nový obsah, kdy se jednalo o jednorázovou sankci (trest za porušení povinnosti uvést v daňovém přiznání údaje odpovídající skutečnosti) danou procentuální sazbou z částky daně, odpočtu či ztráty nesprávně uvedené v daňovém přiznání; úrok z prodlení si i nadále zachoval povahu paušalizované náhrady za újmu způsobenou státnímu rozpočtu v důsledku prodlení při úhradě daně. Dle soudu je tedy zjevné, že úrok z prodlení, který vychází z penále z prodlení, nemá povahu trestní sankce a při posouzení jeho povahy je třeba vycházet ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v rozsudku č. j. 1 Afs 1/2011-82 či v rozsudku č. j. 9 Afs 27/2011-68.
15. O tom svědčí též skutečnost, že oba tyto instituty pouze s nepatrnými změnami převzal nový daňový řád, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2011. V důvodové zprávě je pak penále dle § 251 d. ř. vymezeno jako obligatorní sankce vznikající přímo ze zákona, pokud správce daně doměří daň vyšší, nebo pokud je snižován daňový odpočet či daňová ztráta, než jak byly stanoveny na základě tvrzení daňového subjektu. Jde tedy o následek za nesplnění povinnosti tvrzení, který stíhá daňový subjekt a který má povahu platebního deliktu. Naproti tomu úrok z prodlení dle § 252 d. ř. byl charakterizován jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Jedná se v podstatě o cenu finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou.
16. To potvrzují též závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (vycházející taktéž z vývoje právní úpravy, její změny a z výše uvedeného rozdělení na penále a úrok z prodlení), které promítl do svého usnesení ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014-57. Rozšířený senát se zde dále zabýval výhradně povahou penále ve smyslu § 37b ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007, přičemž jednoznačně odmítl na danou věc aplikovat závěry rozsudku č. j. 1 Afs 1/2011-82, potažmo rozsudku č. j. 9 Afs 27/2011-68, zabývajících se povahou penále podle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž ve svém usnesení dospěl k závěru, že na penále v § 37b zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007 je oproti úpravě penále v § 63 citovaného zákona ve znění účinném do 31. 12. 2006 nutno nahlížet jako na sankci. (podtržení doplněno zdejším soudem).

17. Na úvahy rozšířeného senátu pak Nejvyšší správní soud navázal ve svém rozsudku ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Afs 77/2014-76, v němž vyslovil, že úrok z prodlení dle § 63 ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007 nelze považovat za zcela odlišný, ba naopak je velmi podobný institutu penále dle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006. Zároveň zdůraznil, že je to právě institut penále dle 37 b ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007, který získal nový obsah – jednorázová sankce. Naproti tomu úrok z prodlení zůstal již dříve upravenou paušalizovanou náhradou za újmu způsobenou státnímu rozpočtu v důsledku prodlení při úhradě daně (stejně jako penále z prodlení dle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006). Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že na penále ve smyslu právní úpravy účinné od 1. 1. 2007, je nutné základní standardy trestání vyplývající z Úmluvy a z Listiny důsledně aplikovat, tyto garance se však nevztahují na úrok z prodlení, koresponduje-li jeho podstatným účelům (k tomu podrobněji srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 – 57).
18. K tomu soud uzavírá, že nelze přisvědčit nesouhlasu žalobce s takto nazíranou povahou institutu penále, potažmo úroku z prodlení, vyloženou Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 7 Afs 77/2014-76 a přijatou žalovaným. Jak vyplynulo, je výklad Nejvyššího správního soudu zcela v souladu se smyslem a významem této právní úpravy (a jejím vývojem), je logicky vystavěný a respektuje a navazuje na dosavadní judikaturu, o kterou se opírá. Co se týče námitky politické motivace a účelového výkladu ve prospěch státu, jedná se dle soudu o prostou spekulaci, přičemž žalobce tuto námitku nijak blíže nerozvinul a zůstala pouze v obecné rovině. Důvody, pro které žalobce spatřuje napadené úvahy Nejvyššího správního soudu za nesprávné a napadené rozhodnutí za nezákonné, proto při soudním přezkumu neobstály.
19. Vzhledem k výše uvedenému soud nepřisvědčil námitce žalobce, že penále dle § 63 ve znění účinném od 31. 12. 2006 nelze srovnávat s úrokem z prodlení dle § 63 ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007, neboť právě naopak úrok z prodlení je tomuto institutu velmi podobný a jeho právní úpravu do značné míry převzal a vychází z ní. Nejedná se o retroaktivní výklad, neboť je tomu právě opačně. Nejvyšší správní soud při posuzování povahy úroku z prodlení v rozhodnutí č. j. 7 Afs 77/2014-76 vychází z předchozí judikatury vztahující se k povaze penále dle § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006 (nepředstavuje trestní sankci). K tomu soud podotýká, že jednotlivá ustanovení je nutné posuzovat z hlediska jejich obsahu, nikoliv názvu. Skutečnost, že úrok z prodlení podle § 63 ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007 opouští název penále, který byl nově použit v § 37b ZSDP, je tedy irelevantní.
20. Jelikož tedy předmětnými platebními výměry bylo žalobci předepsáno penále ve smyslu § 63 ZSDP ve znění účinném do 31. 12. 2006, jakožto kompenzace - náhrada újmy za nezaplacení cla a daně řádně a včas (nikoli jakožto sankce za nesprávné tvrzení daně ve smyslu § 37b ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007), nemohlo dojít k založení překážky věci rozhodnuté s účinky ne bis in idem, neboť se nejedná o sankci trestního charakteru ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva.
21. S ohledem na výše učiněné úvahy se soud ztotožňuje také se závěrem žalovaného, že za dané situace je nadbytečné se podrobněji zabývat otázkou, nakolik byla mezi daňovým a trestním řízením dána úzká věcná a časová souvislost.
22. Nad rámec uvedeného soud pouze připomíná, že zásada ne bis in idem zakotvená v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, potažmo v čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o

ochraně lidských práv a základních svobod představuje procesní pravidlo bránící opakovanému „trestnímu“ stíhání téže osoby pro tentýž skutek. Rozhodující je přitom materiální povaha činu a řízení o něm posuzované podle vymezených objektivních kritérií (viz tzv. Engel kritéria) v rozsudku pléna Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 6. 1976, ve věci Engel a další proti Nizozemí. Zákaz opakovaného stíhání se projevuje tak, že nabude-li právní moci první odsuzující rozhodnutí, nastává překážka řízení v případných jiných „trestních“ řízeních vedených s toutéž osobou pro tentýž skutek. Případnou nezákonností v důsledku porušení zásady ne bis in idem tedy může trpět pouze druhé rozhodnutí o téže věci.

23. Platební výměry předepisujícími penále z prodlení placení částek cla a DPH, na základě nichž bylo zřízeno zástavní právo k nemovitostem v právě posuzované věci, nabyly právní moci dne 14. 3. 2002 a dne 25. 3. 2003. Trestní řízení bylo naproti tomu pravomocně ukončeno až dne 10. 4. 2003, kdy nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2002, č. j. 2 T 11/2002, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. I kdyby tedy penále z prodlení mělo povahu sankce (což krajský soud již výše vyvrátil), tak by k porušení zásady ne bis in idem mohlo dojít pouze v trestním řízení, neboť odsuzující rozsudek z trestního řízení nabyl právní moci až po pravomocném vyměření penále z prodlení. Právní moc je zde rozhodná především proto, že samotná zásada ne bis in idem nebrání vedení paralelních řízení (viz rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva o přijatelnosti ve věci Garaudy proti Francii, stížnost č. 65831/01) a k její aktivaci dochází až ve chvíli, kdy je první sankce za určité jednání uložena konečným rozhodnutím, tj. pravomocně (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Zolotukhin proti Rusku, stížnost č. 14939/03). Žalobcem namítané porušení zásady ne bis in idem by tedy ani v případě shledání předmětných platebních výměrů jako trestních sankcí v širším slova smyslu, nemohlo být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí proto, že tato zásada nemohla být porušena v daňovém řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Na základě výše uvedených skutečností a úvah shledal krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a rozhodl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že žalobu zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla zamítnuta), proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. července 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu